

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18CoCsp/25/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8320201060
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8320201060.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a členov senátu JUDr. Viery Kandrikovej a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, zast. JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, proti žalovanej: I. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX U. č. XXX, zastúpenej JUDr. Martinou Čelkovou, advokátkou so sídlom Štefánikova 22, 066 03 Humenné, o zaplatenie sumy 2.113,16 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 7Csp/19/2020-206 zo dňa 21.02.2022, takto jednohlasne

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Priznáva žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto cit.:

„ Súd žalobu v časti o zaplatenie sumy 1 513,21 eur s príslušenstvom z a m i e t a.

Žalovanej voči žalobcovi p r i z n á v a náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Vychádzal z ustanovení § 39, § 52 ods.1 až 4, § 53 ods. 3, § 524 ods. 1 a 2 a § 565 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1 a § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej aj ako „ZoB“).

3. V odôvodnení uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola uzavretá zmluva o pôžičke, pričom táto zmluva je zároveň zmluvou spotrebiteľskou. V zmysle právneho názoru vysloveného odvolacím súdom v prvom rade zdôraznil, že záväzkový vzťah, ktorý je predmetom konania, je bankový úver, ktorý na rozdiel od úverov, napr. od nebankových spoločností je regulovaný aj špeciálnou právnou úpravou zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 09.09.2020 a prílohou k tejto zmluve, právny predchodca žalobcu spol. Všeobecná úverová banka, a.s., postúpil svoju pohľadávku voči žalovanej na žalobcu. Súd prvej inštancie skúmal, či v konaní je daná aktívna vecná legitímácia na strane žalobcu. Mal preukázané, že pôvodný veriteľ Consumer Finance Holding, a.s., ukončil záväzkovo-právny vzťah uzatvorený so žalovanou na strane druhej strane vyhlásením predčasnej splatnosti úveru a to ku dňu 19.08.2017. Žalobca v konaní však nepreukázal, že následne písomnou výzvou po tom, čo bola

žalovaná nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splácaním jednotlivých už splatných splátok, bola zo strany Všeobecnej úverovej banky, a.s. žalovaná vyzývaná na zaplatenie celej splatnej pohľadávky. Splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie splatných pohľadávky preto v konaní súd prvej inštancie nemal preukázané. V zmysle právneho názoru vysloveného odvolacím súdom, za výzvu banky nepovažoval predžalobnú upomienku zo dňa 25.06.2017 a ani oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 19.08.2017. Zo strany Všeobecnej úverovej banky, a.s., potom ako nadobudla pohľadávku voči žalovanej od pôvodného veriteľa Consumer Finance holding, a.s., a predtým, ako pohľadávku voči žalovanej postúpila na žalobcu, žalovanej nebola zaslaná žiadna písomná výzva na zaplatenie, tak ako ustanovuje § 92 ods. 8 ZoB. Z dôkazov, ktoré súdu predložil žalobca nevyplývalo to, že boli splnené zákonné predpoklady pre postúpenie pohľadávky Všeobecnej úverovej banky, a.s. voči žalovanej na žalobcu. Na základe uvedeného žalobca nedisponuje dostatočnou aktívnou vecnou legitimáciou v predmetnom konaní, lebo zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná, keďže banka môže postúpiť pohľadávku iba po predchádzajúcej písomnej výzve dlžníka, čo zo strany žalobcu preukázané nebolo. Táto písomná výzva ako podmienka platného postúpenia pohľadávky sa musí dostať do dispozičnej sféry dlžníka. Dodal, že ani doručenie žaloby s prílohami prostredníctvom súdu žalovanej, nie je možné považovať za výzvu pred postúpením pohľadávky v zmysle ZoB.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol postupom podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č.160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a priznal žalovanej nárok na plnú náhradu trov konania s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania zistil nesprávny skutkový stav. V konaní bolo preukázané, že Všeobecná úverová banka a.s. (jeho právny predchodca) podala voči žalovanej žalobu na súd dňa 31.3.2020. Táto bola žalovanej doručená dňa 11.5.2020. Žaloba na zaplatenie je bez akýchkoľvek hmotnoprávne výzvou žalobcu/veriteľa na zaplatenie žalovanému/dlžníkovi. Právny predchodca pohľadávku postúpil dňa 25.9.2020, teda viac ako 90 dní od doručenia jej výzvy na zaplatenie žalovanej. Podľa žalobcu tak boli tak splnené obe zákonné podmienky pre postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB. Ak teda súd prvej inštancie konštatoval, že doručenie žaloby s prílohami prostredníctvom súdu žalovanej, nie je možné považovať za výzvu súdu pred postúpením pohľadávky v zmysle ZoB, je takéto hodnotenie dôkazu (žaloby, resp. jej hmotnoprávneho obsahu) v rozpore s hmotnými právom ako aj ustálenou rozhodovacou praxou súdov v SR. Žaloba na zaplatenie, ktorou sa veriteľ/žalobca domáha zaplatenia peňažnej pohľadávky voči žalovanému/dlžníkovi je z hľadiska hmotného práva vždy výzvou na zaplatenie. Takisto hodnotenie aktu doručenia žaloby žalovanej súdom a nie bankou ako procesu v rozpore s § 92 ods. 8 ZoB je nesprávne. Účelom osobitných zákonných podmienok pre postúpenie pohľadávky podľa tohto zákonného ustanovenia je poskytnúť dlžníkovi banky primeranú lehotu na splnenie svojho omeškaného záväzku voči nej. Zákonodarca určite nemal v úmysle vymedziť doručovanie výziev na zaplatenie jej adresátom výlučne bankou. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi istinu 1.513,21 eura s úrokom z omeškania 5 % p.a. od 21.06.2018 do zaplatenia všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň navrhol o trovách konania rozhodnúť tak, že žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi trovy konania pred súdom I. inštancie a odvolacieho konania v celom rozsahu.

6. Vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu sa žalovaná plne stotožnila s rozhodnutím súdu prvej inštancie a jeho odôvodnením, korešpondujúcim s názorom odvolacieho súdu. Odvolanie žalobcu poukazujúce na to, že „Žaloba na zaplatenie je bez akýchkoľvek - hmotnoprávne výzvou žalobcu/ veriteľa na zaplatenie, a odlišné hodnotenie tejto skutočnosti súdom je nesprávne“, považovala iba za názor žalobcu, bez akéhokoľvek odkazu na údajnú ustálenú judikatúru. Žalobcom udávané rozhodnutie Najvyššieho súdu 4Obo 210/01 zo dňa 11.06.2003 sa netýkalo postúpenia pohľadávky banky a žalobca naďalej nijako nepreukázal, že žalovanej bola zaslaná výzva v zmysle ZoB, a teda že splnil právny predchodca podmienky na postúpenie pohľadávky na žalobcu. Naďalej sa stotožňuje s názorom súdov, že žalobca nie je aktívne legítimovaný v spore, a preto navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 21.02.2022 potvrdil a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi.

7. Vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej žalobca zotrval na svojich doterajších tvrdeniach.

8. Vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu žalovaná uviedla, že ustanovenie ZoB o nutnosti zaslať výzvu bankou dlžníkovi pred postúpením na nebankový subjekt, nie je možné podľa vykladať tak, že za výzvu je možné považovať podanie žaloby. Žalovaná výslovne uviedla a zotrváva na tom, že zo žaloby ani žiadna explicitná výzva žalovanej na plnenie nevyplýva, a ani preto nemôže spĺňať zákonné náležitosti o výzve banky dlžníkovi. Keďže názor žalovanej sa opiera aj o už prezentovaný zhodný právny názor odvolacieho súdu k danej otázke a keďže žalobca nepreukázal novými listinnými dôkazmi doručenie výzvy banky na plnenie žalovanej, navrhla naďalej rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať jej náhradu trov konania voči žalobcovi.

9. Vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej žalobca uviedol, že predmetnú pôžičku žalovanej neposkytovala banka. Spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. nikdy bankou nebola, bola poskytovateľom spotrebiteľských úverov v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Poskytnutý úver nebol bankovým produktom a právny vzťah medzi žalovanou a pôvodným veriteľom nepodliehal právnemu režimu zákona o bankách. Išlo o spotrebiteľský úver podliehajúci režimu zákona o spotrebiteľských úveroch vrátane podmienok postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru podľa § 17. Zákonné podmienky pre postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru splnené boli. Všeobecná úverová banka a.s. je len právnym nástupcom pôvodného veriteľa, ktorý zanikol rozdelením k 31.12.2017. Avšak aj v prípade ak by postúpenie pohľadávky podliehalo splneniu obligatórnych podmienok podľa § 92 ods. ZoB, tieto boli všetky splnené.

10. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

11. Vychádzajúc z princípu viazanosti odvolacími dôvodmi, odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmal len podľa obsahového vymedzenia žalobcom podaného odvolania a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. Vo vzťahu k odvolacím námietkam uvádza nasledovne.

12. Predmetom odvolacieho prieskumu bolo preskúmanie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým zamietol žalobu v časti o zaplatenie sumy 1.513,21 eura s príslušenstvom z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu pre neplatné postúpenie bankovej pohľadávky, keď žalobca nepreukázal splnenie zákonnej podmienky podľa § 92 ods. 8 ZoB, a to zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi.

13. Odvolacia argumentácia žalobcu bola založená na odvolacom dôvode, že súd prvej inštancie nesprávne zistil skutkový stav, keď nevyhodnotil dôkaz - doručenie žaloby jeho právneho predchodcu prostredníctvom súdu žalovanej dňa 11.05.2020 s výzvou na zaplatenie ako výzvu na zaplatenie dlhu adresovanú žalovanej bankou podľa § 92 ods. 8 ZoB.

14. Súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Táto nesprávnosť môže byť spôsobená tromi príčinami, ktorými sú chybné vyhodnotenie návrhov na vykonanie dôkazov, nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov alebo predpoklad „dotvorenia“ skutkového stavu ďalšími prípustnými prostriedkami procesnej obrany či prostriedkami procesného útoku.

15. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení

dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a p. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods. 1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

16. Odvolací súd zotrúva na názore, že úver zo Zmluvy o pôžičke č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 19.06.2016 bol žalovanej poskytnutý zo strany Consumer Finance Holding, a.s., pričom táto spoločnosť nebola bankou. Pôvodná pohľadávka Consumer Finance Holding, a.s. z predmetnej úverovej zmluvy voči žalovanej prešla na základe projektu rozdelenia zlúčením na Všeobecná úverovú banku, a.s. Predmetné skutočnosti nemenia nič na tom, že pohľadávka uplatňovaná v tomto konaní bola v čase, kedy bola postupovaná zo strany Všeobecnej úverovej banky a.s. na žalobcu (t. j. ku dňu 20.03.2020), bola postupovaná zo strany banky, a nie zo strany obchodnej spoločnosti Consumer Finance Holding a.s. A za tejto situácie je uplatneným právom právo žalobcu spotrebiteľského úveru, ktorého poskytovateľom bola banka, čoho dôsledkom je povinnosť súdu skúmať, či bol splnené podmienky v súlade s dikciou § 92 ods. 8 ZoB.

17. V zmysle § 92 ods. 8 ZoB, môže banka postúpiť pohľadávku voči klientovi aj bez súhlasu klienta a aj osobe, ktorá nemusí byť bankou len vtedy, a predtým banka písomne vyzve klienta na úhradu omeškania splátok pohľadávky a klient je nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením, čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, pričom tieto predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka.

18. V zmysle uvedeného ustanovenia je daná možnosť postúpenia pohľadávky aj bez súhlasu klienta, musia však byť naplnené všetky tri predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky. Práve v nevyžadovaní súhlasu klienta je potrebné vidieť prelomenie bankového tajomstva. Jednou z podmienok prípustnosti jeho porušenia (okrem nepretržitého omeškania klienta viac ako 90 kalendárnych dní a splatnosti pohľadávky) je písomná výzva adresovaná dlžníkovi pred postúpením pohľadávky.

19. Písomná výzva banky klientovi je druhým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky, alebo jej časti na inú osobu.

20. Citované ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB, vyžaduje, aby banka pred zamýšľaným postúpením pohľadávky inému subjektu, ktorého výber ako už bolo konštatované spotrebiteľ (klient) nemôže ovplyvniť, dala tento svoj zamýšľaný postup na vedomie spotrebiteľovi a to písomnou výzvou na plnenie s upozornením, že aj keď napriek tejto výzve bude spotrebiteľ viac ako 90 kalendárnych dní s plnením čo i len časti svojho záväzku voči banke v omeškaní, musí si byť spotrebiteľ vedomý a musí počítať s tým, že banka aj bez jeho súhlasu svoju pohľadávku voči nemu môže postúpiť inému aj nebankovému subjektu, t.j. subjektu, voči ktorému už spotrebiteľ nebude požívať ochranu v zmysle ochrany svojich citlivých údajov tvoriacich predmet bankového tajomstva, vymožiteľnej národnou bankou. Inými slovami povedané, v záujme ochrany slabšej strany vo vzťahu s bankou, t.j. v záujme ochrany spotrebiteľa z hľadiska ochrany jeho citlivých údajov tvoriacich predmet bankového tajomstva, pred ich sprístupnením tretím osobám nebankového charakteru, ktorých postupy sú z hľadiska nakladania a spracovania s týmito údajmi nekontrolovateľné a nevymožiteľné národnou bankou, dal zákonodarcu v § 92 ods. 8 ZoB spotrebiteľovi možnosť, rozhodnúť sa, či aj napriek písomnej výzve banky na plnenie podstúpi riziko, aby jeho údaje boli sprístupnené nebankovému subjektu, ak po výzve nebude viac ako 90 kalendárnych dní banke plniť a tak aby bolo nakladanie s jeho údajmi nekontrolovateľné národnou bankou alebo spotrebiteľ bude konať svedomím, že sám svojím konaním, keď ani po takejto výzve banky viac ako

90 kalendárnych dní nebude banke plniť, sa pripravil o ochranu nakladania so svojimi údajmi tvoriacimi predmet bankového tajomstva. Banka nezaslaním predmetnej výzvy spotrebiteľovi podľa § 92 ods. 8 ZoB, nie je oprávnená spotrebiteľa o toto jeho rozhodnutie (v lehote min. 90 kalendárnych dní po zaslaní výzvy, pozn.) pripraviť, resp. tomuto oprávneniu spotrebiteľa korešponduje zákonná povinnosť banky, aby pred zamýšľaným postúpením svojej pohľadávky voči spotrebiteľovi na tretiu osobu (aj nebankového charakteru), takúto výzvu spotrebiteľovi zaslala, aby toto postúpenie pohľadávky bolo účinné aj z hľadiska zákonných požiadaviek ZoB.

21. Písomná výzva podľa § 92 ods. 8 ZoB je faktickým úkonom, ktorý je nevyhnutnou podmienkou možnosti ďalšieho právneho úkonu, a to postúpenia pohľadávky zo strany banky na osobu, ktorá nie je bankou aj bez súhlasu jej klienta (spotrebiteľa), po uplynutí zákonom stanovenej lehoty min. 90 kalendárnych dní. V prípade, ak tento faktický úkon nebol preukázateľne vykonaný a doručený žalovanému, nemôže byť platná ani zmluva o postúpení, z ktorej žalobca odvodzuje svoju aktívnu vecnú legitimáciu.

22. Žalobca nepreukázal, že žalovanej bola doručená písomná výzva právneho predchodcu žalobcu (banky) na splnenie peňažného záväzku, resp. zo strany žalobcu nebolo preukázané, že by došlo k výzve tak, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 ZoB. V žalobe právneho predchodcu žalobcu doručenej žalovanej dňa 11.05.2020 sa neodkazuje na postup podľa § 92 ods. 8 ZoB. Spotrebiteľ musí byť vo výzve upozornený nielen na omeškanie, ale aj na jeho následok, t. j. na vôľu banky postúpiť pohľadávku a na možnosť zvrátiť postúpenie. Zmyslom a cieľom ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB bolo dosiahnuť stav, aby mal dlžník dostatok času na vykonanie opatrení zotrvať na vzťahu so „svojou“ bankou a tak zotrvať aj vo sfére kontrolovanej Národnou bankou Slovenska.

23. Keďže žalobca pred súdom prvej inštancie a ani v odvolacom konaní nepreukázal doručenie výzvy žalovanej v zmysle § 92 ods. 8 ZoB, súd prvej inštancie správne rozhodol, keď žalobu v časti o zaplatenie sumy 1 513,21 eura s príslušenstvom z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu zamietol. Nesplnenie podmienky v zmysle § 92 ods. 8 ZoB, bol dostačujúcim dôvodom na to, aby súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol pre nedostatok jeho aktívnej vecnej legitimácie v tomto spore.

24. Z týchto dôvodov odvolací súd považuje odvolanie žalobcu za nedôvodné a postupom v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

25. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnej žalovanej bol voči neúspešnému žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

26. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).